

vil blive mindre, naar de udenlandske Bøger blive dyrere, og Forlæggerne ville sølgelig for de originale danske Bærker forlange en højere Pris end ellers, og det bliver hele det store bogelskende og boglæsende Publikum, det bliver fort. sagt os alle sammen, der komme til, at betale for dette. Saa er der ogsaa den Mulighed, at saadanne udenlandske Bøger, saa vi slet ikke at se. Det kan jo tænkes, at en udenlandsk Forlægger, en tykt Forlægger f. Eks., raisonnerer som saa: Jeg bryder mig ikke om at faa et Pengebeløb, det være mindre eller større, for at give Tilladelse til, at denne Bog, der er paa mit Forlag, oversættes paa Dansk. Jeg kan have større Fordel af, at Bogen ikke eksisterer paa dansk, eftersom der efter min Mening er saa mange af danske, der overhovedet læse Bøger, af dem, der overhovedet ville læse denne Bog, som forltaa Tykt, at jeg finder min Regning ved at lade dem købe Bogen i den tykte Udgave og derved forøge det tykte Oplag, som jeg kan holde af Bogen. Naar, for dem, der kende alle Sprog, er det jo lige fedt, men Pokker heller ikke for den, der kun kan eet". Mange af os, der kunne læse en Bog paa Tykt, Fransk eller Engelsk — for øvrigt maaste somme Tider have ondt nok ved at hugge os igennem dem — kunne se ret ligegyldigt herpaa, men der er dog ogsaa et meget stort Publikum her i Landet, som gerne vilde læse noget af det, der udkommer i Udlandet, som gerne vilde følge med, men ikke har Sproglundskaber til at kunne følge med, naar ikke saadanne Bøger foreligge paa Dansk. Dernæst er der den Mulighed, at vi herhjemme skulle komme til at nøjes med daarligere Oversættelser. Den Mulighed kan jo ligge nær, at en tykt Forfatter eller Forlægger er saa uheldig, naar han skal have sin Bog oversat paa Dansk, at komme i Hænderne paa en daarlig Maffer, der oversætter den paa slet Sprog, ja som maaste bruger den Slags meningsforstyrrende Oversættelse, som jeg nys har hentydet til, saaledes at man ved at læse Bogen i den danske Oversættelse, slet ikke faar det ud af den, som man vilde faa, hvis Oversættelsen var fri, saa at enhver dygtig Mand her i Landet, der fandt, det kunde være rigtig, og som var i Stand dertil, kunde oversætte Bogen. Man kunde da faa Balget mellem at læse den i den gode eller den slette Oversættelse. Det er noget, tror jeg, som for hele vort aandelige Liv vilde have stor Betydning, og det er noget, som vi slet ikke kunne gaa saa helt let over. — Det var nu de Følger, der kunne flyde, hvis vi vedtoge § 4 i den foreslåede Skikkelse. Men dernæst er der ogsaa af Mindretallet foreslaaet en Ændring til §

15 i Lovforslaget. Ifølge § 15 er det tilladt i Aviser og Tidsskrifter at oversætte Artikler efter andre Aviser og Tidsskrifter, dog ikke, naar disse Artikler have digterisk eller videnskabeligt Indhold. Naar de have digterisk eller videnskabeligt Indhold, og den paagældende fremmede Forfatter eller Tidsskriftsudgiver paa Tidsskriftet har udtalt Forbud mod Oversættelse, saa maa disse Artikler ikke uden Tilladelse oversættes. Jeg tror, at vi ved at vedtage en saadan Bestemmelse, vilde i høj Grad komme til at skade hele vor indenlandske Tidsskriftslitteratur. Forholdet er dog det her i Landet, at Publikum særlig paa de specielle Omraader er forholdsvis ringe i Antal, sammenlignet med, hvad Tilfældet er i de store Lande. I de store Lande kunne de sagtens finde sig i den Slags Ting, der have de store Publikum; de kunne afholde store Bekostninger og dog komme ud af det. Men her i Landet er vort Publikum, navnlig paa de specielle Omraader, temmelig faatalligt, og de Tidsskrifter, der findes paa specielle Omraader, og som i ret betydeligt Omfang optager Artikler efter udenlandske Tidsskrifter, vilde komme i en meget slem Klemme, hvis vi kom ind under Bernerkonventionen og ind under Reglen i § 15, hvorefter saadanne Artikler ikke uden Tilladelse maatte oversættes. Dels vilde de paagældende Tidsskrifter jo rimeligvis faa ret betydelige Beføstninger for at erhverve Tilladelse til Oversættelsen, men dels vilde det ogsaa være nødvendigt for Redaktionen, naar den i et udenlandsk Tidsskrift fandt en Artikel, saa først ved Korrespondancer at sætte sig i Forbindelse med Udgiveren af det udenlandske Tidsskrift, men ved den Brevveksling og de Forhandlinger, der derigenem kunde opstaa, vilde det meget ofte ske, at Artiklen i Mellemtiden havde mistet sin Aktualitet, og at der ikke længere var Anvendelse for den. Jeg kan ikke se rettere, end at man vilde komme vor indenlandske Tidsskriftslitteratur paa mange Omraader og ikke mindst paa Landboomraader ordentlig til Livs ved Vedtagelsen af § 15 uforandret.

Disse Indvendinger, jeg nu har gjort, ere dem, der altid have staet mig ganske klart, og som har gjort, at jeg ikke tidligere kunde slutte mig til Bernerkonventionen. Men siden den Tid, ja jeg kan endogsaa sige: siden Betænkningerne for Hvertallet og Mindretallet i Udvalget bleve affattede, er der kommet noget nyt til, noget, som jeg i alt Fald den Gang ikke kendte noget til. Dette indeholder for mig langt større Betænkneligheder ved Tilslutning til Bernerkonventionen end noget af, hvad jeg tidligere har set ind-